

af mig i Forening med det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Benzon), skal jeg fatte mig i Korthed og kan ganske slutte mig til de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds. Det ene gaar jo ud paa at afskaffe den urimelige og irrationelle Maade, hvorpaa man vil beskattes Aktieselskaber til Staten, nemlig ved Dobbeltbeskatning, medens alle enkelte Personer kun beskattes en Gang af samme Indtægt. Man maa ikke forveksle Aktieselskabers Stilling til Staten og deres Stilling til Kommunen. Der kan intet siges til Fordel for deres Dobbeltbeskatning til Staten, absolut intet, hvorimod man kan forsvare eller i alt Fald undskylde deres Dobbeltbeskatning til Kommunen, thi det er givet — derom ere alle Parter enige — at man maa komme til en Ordning, hvorefter Kommunerne kunne faa Skat af Aktieselskaber, om ikke af anden Grund, saa af Hensyn til, at Aktieselskaber paaføre de enkelte næringsdrivende Borgere i Kommunen Konkurrence, og man maa da finde sig i Dobbeltbeskatning paa dette Punkt. Derimod kan der som bemærket intet siges til Fordel for en Dobbeltbeskatning til Staten. Hvis jeg ikke hørte fejl, var det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Dalsgaard) inde paa, at der var noget inkonsekvent i, at det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds og jeg have villet fritage den Indkomst, der erhverves i Udlandet, for Skat til Staten, medens vi paa den anden Side ville inddrage danske Borgeres Formue i Udlandet under Beskatning; men jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret i, at der er nogen Inkonsekvens deri. Sagen er nemlig, at den Virksomhed, der af danske Statsborgere drives i Udlandet, og de Erhverv, hvorved Indkomsten indvindes, angaa saa godt som udelukkende Skibsfart, og i de senere Aar er efterhaanden i stort have smaaet saa godt som al Skibsrederivirksomhed omdannet til at drives af Aktieselskaber, og at tage Skat af den Indtægt, der vindes i Udlandet, vilde være absolut urimeligt, fordi der findes en stor Mængde Skibsrederivirksomheder, hvis Erhverv saa godt som udelukkende foregaar i Udlandet, og en hel Mængde Skibe, der saa godt som aldrig komme i en dansk Havn. Jeg skal som Eksempel nævne Fanøskibene. Deres Virksomhed er efterhaanden gaaet over til smaa Aktieselskaber, hvis Fartøjer færdes i Østen. Det vilde være aldeles irrationelt, om man vilde beskattes disse smaa Sel-

skaber af den Indtægt, de erhverve i Udlandet, uden at de paa nogen Maade paaføre det danske Samfund eller den danske Stat nogen som helst Udgift. Det er en Selvfølge, at Parthaverne, Aktionærerne, maa skatte til Stat og Kommune af enhver Øres Indtægt, de have ligesom andre Borgere. Og med Hensyn til, at det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds og jeg have været enige med de øvrige Medlemmer i Udvalget om at inddrage danske Borgeres Formue i Udlandet under Beskatningen, er det — kan man gerne sige — en simpel Følge af, at af fremmede Nationers Borgere, der eje Formue her i Landet, naar de bo i Udlandet og Formuen ikke er fast Ejendom, ere vi ganske udelukkede fra at faa nogen Skat, derfor er det ogsaa, set fra et internationalt Synspunkt, ganske forsvarligt, at vi kræve Skat af den Formue, som danske Borgere eje i Udlandet. Noget andet vilde det være, hvis der var Tale om at beskattes deres faste Ejendomme; dem kunne vi jo ikke beskattes, allerede af den Grund, at denne Ejendom beskattes af det Lands Regering, hvor den er beliggende. Til Gængæld kunne vi beskattes hvilken som helst Ejendom, der ligger her i Landet, selv om den ejes af en Udlænding, der aldrig kommer her. Som sagt, med Hensyn til de af det ærede Medlem og mig stillede Ændringer for at undgaa Dobbeltbeskatning af Aktieselskaber skal jeg ikke udtale mig nærmere, de staa og falde alle med Ændringsforslag Nr. 3.

Desuden har jeg paa egen Haand stillet nogle Ændringer, der nærmest gaa ud paa at gøre Bestemmelserne om den tvungne Selvangivelse noget mindre utiltalende, end den stedse har været, navnlig af Hensyn til det andet Ting. Det er Ændringerne Nr. 26, 32, 33 og 34, som dels gaa ud paa at nedsætte den Skatteindtægtsprocent, som betinger Retten til at klage over for høj Ansættelse, fra 25 pCt. til 15 pCt., dels at fritage Skatteyderne for Forpligtelsen til at angive Størrelsen af deres Formue. Der er navnlig med god Føje klaget over, at man ikke alene kræver Opgivelsen af Indtægten som Pligt, men ogsaa Opgivelsen af Formuen. Dette sidste har endnu intet andet Land ment at kunne gaa til. Saa vidt mig bekendt, er det os alene, der ville have dette gjort til Lov, og det turde vel være ret uheldigt at komme ind derpaa. Det er heller ikke tilnærmelsesvis saa nødvendigt nu, som det var for 3—4 Aar siden, for man kom ind paa den Form at beskattes